

da gjorde gældende, passer Ord til andet paa Valutacentralens Opgaver; hvis de gaar et Skridt ud over selve Spørgsmaalet om at begrænse og kontrolere Valutahandelen. I samme Øjeblik man gaar til at lade Centralen overhovedet disponere over Valutaen, saaledes som det sker nu i Henhold til § 6 i den Lov, det foregaaende Ministerium gennemførte, kommer de Ord, det ærede Medlem Hr. Pitzner den Gang anførte, til fuld Gyldighed igen. Det er bekendt, at i Efteraaret 1920, da der var indtraadt en af de Paniksituationer, for hvilke den daværende Regering altid bøjede sig, fik Ministeriet Indstillingen fra den ny Valutakommission, og jeg skal heraf kun igen minde om, at i denne Valutakommission anbefaledes Importregulering af Luksusvarer, Importforbud med Dispensationer — det er det samme som Importregulering — af Repræsentanter for Bankerne som Privatbankdirektør Clausen, de to Nationalbankdirektører Stephensen og Rubin, Industrirepræsentanten Jarl, Arbejderrepræsentanterne I. A. Hansen og Lyngsø, alle Landbrugets Repræsentanter M. Jensen, Pinstrup, Tesdorpf og Anders Nielsen, Svejstrup Østergaard, og af teoretiske Nationaløkonomer: Riis-Hansen og Thalbitzer. Alle disse anbefalede den Gang Forslaget, og Landbrugsraadet gav udtrykkelig sin Tilslutning til det i en Meddelelse, som det udsendte, og hvori det siger, at det nu som i Foraaret 1920 var af den Opfattelse, at en Importregulering af Luksusvarer var ønskelig. Og for at tage ogsaa den konservative Side med, skal jeg minde om den Artikel, der fandtes i „Berlingske Tidende“ i dette Efteraar 1920, en meget bekendt Artikel, som bebudede Kommissionens Indstilling. Denne Artikel, der hed „Folket og Prøven“, var præget af det Tryk, som Situationen den Gang lagde paa Folket, og krævede Samstemmighed om Gennemførelse af Foranstaltninger. Bladet siger, at vel er vi bedre stillet end andre Lande, men dog føres vore Forhandlinger i Valutaraadet paa en mørk Baggrund, nemlig Valutamisøren, som er konstant, vor Handelsbalances bestandige Underskud, Bolignød og begyndende Arbejdsnød, og Bladet siger derefter følgende: „Hvis det nu forlanges af os, at vi skal give Afkald paa nogle Bekvemmeligheder, hvis nogle Varer helt eller til Dels forsvinder fra Butikkerne, hvis det paalægges os at bidrage med en Smule personlig Resignation til den Bedring af vor Handelsbalance og af Kronens Værdi, som kan vindes ved en Importbegrænsning,

hvad betyder saa det, naar intet virkeligt Behov angribes. — Og saa meget mindre Anledning er der til at klage eller surmule, som den økonomiske Politik, Valutaraadet efter alt at dømme vil anbefale, hverken efter sin Oprindelse eller ved sine Følger vil have noget som helst til fælles med Begrebet Klassepolitik.“ Jeg har nu fra Aaret 1920 anført Udtalelser og Vidnesbyrd fra samtlige Erhverv og fra alle politiske Partier for, at her var der et Samlingspunkt, hvor man forventede, at man kunde komme til Ænighed i den høje Rigsdag. Og at den højtærede Statsminister forventede, at man kunde naa dette, derom vidnede jo ogsaa, at han lod os spørge, om vi vilde være med, naar han fremsatte et saadant Forslag, og han fik som tidligere ofte meddelt dette bekræftet, at vi vilde være med dertil. Naar Forholdet altsaa er dette, maa jeg mene, at overfor et Forslag formet som det nuværende, burde man, hvis man saa med Alvor paa den Situation, der endnu foreligger her i Landet, og kun betragtede hele Forholdet sagligt, kunne enes paa dette Forslags Grund.

Nu siger den ærede Ordfører for Venstre, at man tænker altsaa paa at gennemføre det Lovforslag, der her foreligger, mod to Partiers Stemmer. Ja, naturligvis tænker man paa at gennemføre det her i Tinget mod to Partiers Stemmer. Det er jo klart, eftersom det er foreslaaet af et Flertal, og to Partier har tilraadet Lovforslagets Forkastelse, men der er ingen, der tænker paa at gennemføre dette Lovforslag her i Rigsdagen mod to Partiers Stemmer, thi ingen kan gøre det, ingen kan gennemføre Lovforslaget, hvis Venstre og Konservative opretholder deres Modstand. Derfor er hele den Betragtning, som den ærede Ordfører herom anførte, ganske hen i Vejret. Dernæst, hvis dette Lovforslag gennemføres, vil der ikke kunne gennemføres en eneste Importreguleringsforanstaltning, ej heller en eneste anden økonomisk Foranstaltning til Valutaens Forbedring mod to Partier. Der maa Samstemmighed mellem tre Partier for at gennemføre dette Lovforslag, og jeg forstaaer ikke, at Partiet Venstre, som har erfaret, hvad det vil sige at knytte sig til de Konservative i deres Toldpolitik, ikke benytter denne Lejlighed til at søge en Gennemførelse af Foranstaltninger til Valutaens Forbedring, som fjerner sig fra Toldpolitikens Vej.

Hvorledes det vil gaa, hvis dette Lovforslag gennemførtes, hvis Instrumentet tilvebragtes, vilde hver enkelt senere Situation komme til at afgøre. Hver Gang Ministeren